

EL BELL PASTOR I L'ESGLÉSIA DE L'AMOR

per CARLO MARIA MARTINI

Ser testimoni de la Bellesa que salva neix del fet de fer-ne una contínua i sempre nova experiència; així ho fa entendre Jesús mateix quan, en l'evangeli de Joan, es presenta com el *bell Pastor* (així consta en l'original grec, encara que la traducció preferida és normalment la de *bon pastor*): «Jo soc el bell pastor. El bell pastor dona la vida per les ovelles. [...] Jo soc el bell pastor, i conec les meves ovelles, i les meves ovelles em coneixen a mi, així com el Pare em coneix, i jo conec el Pare; i dono la vida per les ovelles». La bellesa del pastor radica en l'amor amb què ell mateix es dona a la mort per amor. Això significa que l'experiència de la seva bellesa es fa deixant-se estimar per ell, donant-li el propi cor perquè l'inundi de la seva presència, i corresponent a l'amor rebut d'aquesta manera amb l'amor que Jesús mateix ens fa capaços de tenir.

El lloc en què és possible aquest encontre d'amor bell i vivificador amb el pastor és l'Església, on el bell pastor parla al cor de cadascuna de les seves ovelles i fa present en els sagraments el do de la seva vida per nosaltres; en aquesta els deïxebles poden obtenir de la Paraula, dels esdeveniments sacramentals i de la caritat viscuda en la comunitat, la joia de saber-se estimats per Déu, servats amb Crist en el cor del Pare. L'Església és, en aquest sentit, l'Església de l'Amor, la comunitat de la Bellesa que salva: formar-ne part amb plena adhesió del cor que creu i que estima és una experiència de joia i de bellesa que res ni ningú al món no pot donar de la mateixa manera. Ser cridats a servir aquesta Església amb la totalitat de la pròpia existència, en el sacerdoci i en la vida consagrada, és un do bell i preciós que fa exclamar: «La part que m'ha tocat és deliciosa i m'encisa la meva heretat».

Tenim una confirmació d'això en la vida dels sants: ells no solament han cregut en el *bell pastor* i l'han estimat, sinó que, sobretot, s'han deixat estimar i plasmar per ell. La seva caritat ha esdevingut la d'ells; la seva bellesa s'ha vessat en llurs cors i llurs gestos l'han irradiat.

Quan l'Església de l'amor aplica plenament la seva identitat de comunitat aplegada pel *bell pastor* en la caritat divina, s'ofereix com a *imatge* de la Trinitat i anuncia al món la bellesa que salva. Aquesta és l'Església que ens ha engendrat a la fe i que contínuament ha fet bell el nostre cor amb la llum de la Paraula, el perdó de Déu i la força del pa de vida. Aquesta és l'Església que voldríem ser, obrint-nos a l'esplendor que irradia des de dalt, per tal que aquesta esplendor, quedant-se en les nostres comunitats, atregui el *pelegrinatge dels pobles*, segons la meravellosa visió que els profetes tenen de la salvació final: «I s'esdevindrà en els darrers temps: la muntanya de Jahvè, amb el temple del nostre Déu, serà ferma al cim de les muntanyes, i s'elevàrà més alta que els puigs. Totes les nacions afluiran cap a ella, hi aniran els pobles tot dient: "Som-hi, pugem a la muntanya de Jahvè, al temple del Déu de Jacob, perquè ens instrueixi en els seus camins, i seguim les seves rutes!"». A través del poble del *bell pastor* la llum de la salvació podrà arribar a molts, atraient-los cap a ell, i la seva bellesa salvarà el món.